

СВОЈА КУЋИЦА
- СВОЈА СЛОБОДИЦА

(приче и песме послате на конкурс)

МОЈА КУЋИЦА- МОЈА СЛОБОДИЦА

Мислим да сва деца воле слободу. А где су деца најслободнија? Па наравно у својој кући, са својим најближима.

Нека деца имају слободније погледе на живот- нису стидљиви, другим људима се обраћају са ТИ, слободни су да се у туђој кући понашају као у својој, да све смеју и могу да пипну, затраже...

Не знам да ли је то слобода или невоспитање. Увек се трудим да се понашам културно,fino, да својим понашањем не повредим друге драге људе, али као и свако дете деси се и мени нека грешка.

Моји укућани често кажу да претерам са својом слободом. Неке слободе у мојој кући се подразумевају, за неке кажу да још нисам дорастао, али једног дана ћу доћи и до тога.

Највише ме радује онај осећај када негде отпутујем, па се враћам кући- у свој кревет, своју постељину, међу моје омиљене ситнице. Слободан сам да све што ме интересује питам моје укућане, за њих не постоји нерешив проблем. Слободан сам да затражим све што ми треба, моји су такви да чак и ако не затражим некада ме предухитре.

Моја кућа је моја база. То је моја почетна станица где све мора да штима- када ми је неко од укућана болестан- ја сам несрећан, несигуран. То је моја сигурност и волим када нам је кућа „ пуна“, када се чује смех, весеље. Зато се каже „ МОЈА КУЋИЦА- МОЈА СЛОБОДИЦА“

Божидар Липовац

Дом

Вилински сан
наш је стан
добар дан, добар дан.

О сунцу увек реч је
тај сјај
то је наш дом.

Маша Перепелиуц

СВОЈА КУЋИЦА - СВОЈА СЛОБОДИЦА

Као мала, Милица је била болешљиво дете. Као у песми, била је стварно јединица. Вољена, мажена и пажена али често болесна. Са мамом и татом живела је у кућици увек лепо окреченој у бело са црвеним кровом на четири стране. Та кучица са двориштем, била је њено царство.

Сада је лежала је у металном кревету у великој соби са зидовима обојеним до пола у сиву, масну боју. Сви су били љубазни али то место које се зове болница, није могла да заволи. Пролазили су дани и месеци а она је маштала и туговала. Недостајале су јој те две просторије. Недостајао јој је мирис старог ораховог ормара у којем би поред одела било много интересантних ситница. У њеном високом дрвеном кревету, са доста душека и много тешких јоргана било је лакше и лепше заспати. Није било јутарњег сунца са истока на прозору са дрвеним пречкицама у облику крста. Није било песме петла, птица и лавежа паса који би је позивали на устајање. Није било разноразних мириса из дворишта и из кухиње са шпоретом на дрва. Није било познатих гласова и поздрава са пута, није било ничега. Милица се изборила за свој живот, кашаљ је нестао а радост се тек вратила када су је одвели кући.

То биберче од куће још увек је на свом месту. Само више нема њене принцезе Милице. До скоро ми је о њој причала када бих отишла у село. Прабаба Милица каже да се ту славило, рађало, туговало, умирало. Из њених прича мислим да је била и рекордер по томе колико је мала била а колико је успомена којекаквих људи чувала. Као девојка која се удала, она је отишла у Београд али се њој увек радо и често враћала. Она је увек планирала да је реновира када добије новац на наградној игри. Од свега тога она је само редовно кречена, наравно у бело а кров би се по некад похвалио са неким новим црвеним, бибер црепом.

По некад, неки гост да предлог да се сруши због старости, али деда и тата не дозвољавају ни разговор о томе. Њихове успомене на многе летње распусте биле би празне без те кућице. Деда чак каже да је та бела, мала кућа са црвеним кровом светионик његовог детињства. Није ми било јасно зашто јер је он рођен у граду, али како време пролази све ми је јасније. Када сам тужна, помислим на њу и бриге нестану.

Милена Росић

Моја кућица, моја слободица

Свако своју кућу воли
шта се иза тога крије,
свуд је лепо, ал' за кратко
нигде ко код куће није.

Била сам и ја на мору и код баке
месец дана, али сам се ужелела
своје собе, свога стана.

Кад негде одеш, желиш да то дуго траје,
али из дана у дан кућа ти недостаје:
соба, прозор, ранац, књиге и кутије две,
кревет, јастук, играчке и цедуље све.

Питамо се што је тако?
Нигде ко код куће није!
Па можда овако: понекад
викенд проведеш у пиџами,
понекад наређујеш и тати и мами,
све радиш по својој вољи,
нигде живот није бољи.

И да скренем пажњу, молим
ту су они које волим.

Нађа Миковић

Зекина кућица

Ја сам Зека Дугоушић,
на брежуљку сунчаном,
иза жбуња, иза грмља, мој је слатки дом.

То је мала плитка јама,
у њој кревет од трава и цвећа,
мало лисћа и коре од дрвећа.

Друг сам добар, немам много мана,
али сам за многе баш укусна храна.
Кад непријатељ вреба, у свом дому лежим,
ту сам сигуран, не морам да бежим

Био сам код лије, има дивне собе три,
и шарени лонац у ком нешто ври,
схватио сам да код лије, мени место није.

Код меда је лепо, јер му нисам храна,
ал ме плаши комшиница сова,
кад падне мрак и крене време лова.

Зато волим тебе, дивна моја јамо,
ниси нова, ни најлепша, ал си моја само!

Нађа Миковић